

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

9. ÚNORA 2025

Z obsahu:

Láska násobí charismata
Katecheze
papeže Františka
při generální audienci
20. listopadu 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Ježíšovo přijímací řízení
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Benedikt Aniánský
Libor Rösner
- strana 4 -

Síla modlitby ve vědě
András Csókay -
světově proslulý maďarský
neurochirurg
- strana 6 -

**Katakomy -
pohřebiště mučedníků
a svatých (1)**
- strana 10 -

**Zemřel apoštolský exarcha
Mons. Ladislav Hučko**
- strana 11 -

Chléb svaté Zity (8)
Silvia Koscelanská
- strana 12 -

Lurdy - poutní místo, kde nemocní čerpají sílu přestat těžké chvíle života

Síla modlitby ve vědě

Maďar András Csókay je světově proslulý neurochirurg, jenž se neproslavil jen oddělením siamských dvojčat z Bangladěše spojených hlavami, ale i jinými inovativními metodami v neurochirurgii. S našimi čtenáři se podělil o úchvatné svědectví stran spojení vědy a víry, jak toho byl svědkem ve svém životě.

*„Bůh osvěcuje rozum a víra v něho mi pomáhá překonat krušné časy.“
(dr. Csókay)*

Modlitba, věda a umění – jedná se o odlišné skutečnosti, navzájem se však doplňující. Chtěl bych se podělit o zkušenost, jak mi modlitba různě pomohla v mých objevech v oblasti neurochirurgie a jak krásné umění, jmenovitě malířství a grafika, pomohly k akceptaci těchto inovací odbornými kruhy.

Albert Einstein prohlásil, že „věda bez náboženství je chromá a náboženství bez vědy je slepé“. Ve svých 42 letech jsem byl sotva průměrným vyhořelým lékařem, který ztratil víru z dětství.

Všechno se ovšem změnilo 12. prosince 1998. Ubíral jsem se Thökölyho ulicí směrem k dominikánskému kostelu. Myslel jsem na všechno možné, mj. i na to, jak úžasné by bylo najít cestu, po níž bych se mohl vydat, abych konečně změnil svůj život. Nějaký ten pátek předtím jsem zase začal chodit do kostela a modlit se za to, abych dostal sílu skoncovat se svým hříšným a nemorálním způsobem života, který ničil mou rodinu a bránil mi adekvátně vykonávat mou praxi neurochirurga.

Uvědomoval jsem si, že jsem promarnil nejméně 10 let svého života a že jsem dopadl na samé dno.

V dominikánském kostele visí monumentální kříž zhotovený ve 30. letech 20. století tyrolskými řezbáři, situovaný původně na budapeštském náměstí Hrdinů u příležitosti Světového eucharistického kongresu. V roce 1991 byl na tomto náměstí během přeletu Jana Pavla II. do Maďarska vztyčen opětovně, načež se vrátil nazpět do kostela. Onoho 12. prosince 1998 jsem před tímto křížem poklekl a začal se modlit. Pohlédl jsem na něj a najednou jsem vzrušením zadržel dech: spatřil jsem Ježíše Krista zpoceného, těžce dýchajícího a pohlížejícího na mne!

Po cestě domů jsem se poněkud uklidnil. Pokoušel jsem se vybavit si každou vteřinu, kterou jsem strávil před křížem, ale stále jsem nemohl uvěřit tomu, co se tam událo! Jediné, co mi přicházelo na mysl, bylo přesvědčení, že šlo jenom o výsledek mé představitosti. Že by Ježíšova socha ožila, potila se a dýchala jako člověk? To je přece nesmysl!

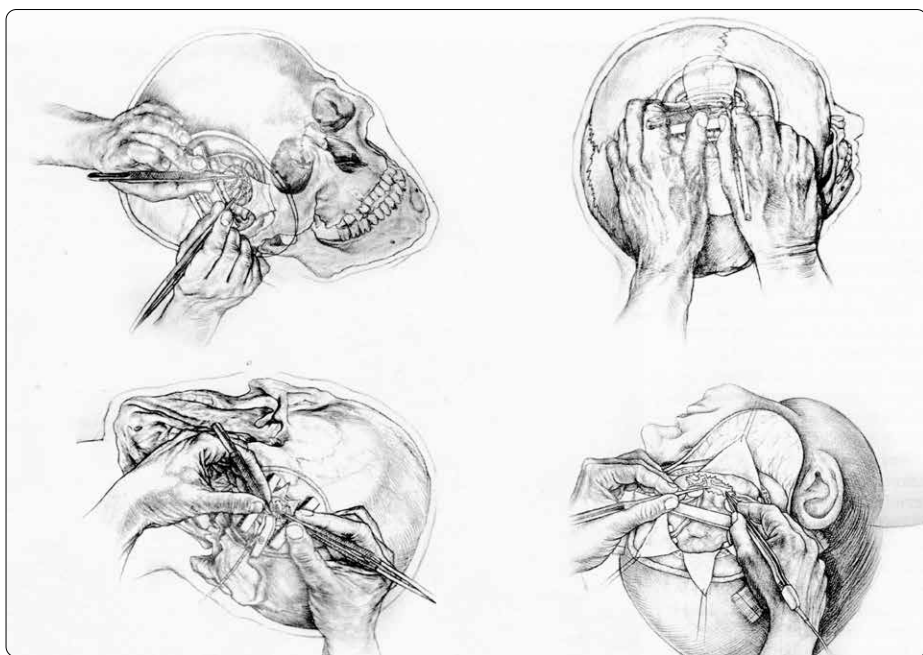
Při večerní četbě jsem narazil na větu, že cílem lidského života je projít si svou cestu do Damašku, na které se Ježíš zjevil sv. Pavlovi. „Dobrý Bože! Copak jsem něco podobného dnes neprožil?“ napadlo mě.

Hned ráno jsem zamířil zase k dominikánům a na kolenou před křížem jsem se tam modlil. Ježíš pozvolna otočil hlavu mým směrem, sklonil ji a jako by mi říkal: „Jdi a od nynějška už nehřeš.“ (Jan 8,11) Pocítil jsem, že jsem se v tomto okamžiku duchovně narodil.

Krátce po tomto zázračném prožitku se všechno změnilo. S Boží pomocí mě opustily veškeré mé dosavadní strachy. Aby se tak stalo, musel jsem se nejprve omluvit své manželce, ba i svým dětem a každý den dělat vše, co bylo v mých silách, abych jim vynahradil všechno to zlé, co jsem jim předtím způsobil. Lítost a odpuštění vykonaly div divoucí. Naše manželství najelo na správnou kolej, přestože jsem se domníval, že se už nedá zachránit. V roce 1999 se nám narodilo čtvrté dítě a v roce 2004 pak i páté. Plodem obrácení bylo i to, že jsem přestal klít a začal jsem se pravidelně modlit.

Dramatický boj o život

Před svou konverzí jsem měl jednoho deštivého říjnového dne roku 1998 službu v Národním institutu traumatologie v Budapešti. Pozdě odpoledne tam sanitka přivezla dvanáctiletou dívku s těžkým poraněním hlavy způsobeným nárazem nákladního automobilu. Mladá pacientka byla v bezvědomí a měla nestejněměrné zorničky. Počítačová tomografie neprokázala žádné krvácení v dutině lebeční, zato však prokázala pouřazový otok mozku. Jelikož nitrolební tlak kvůli otoku mozku stoupá, po jisté době dochází k mozkové hernia-

Obrázky, jejichž autorem je Balázs Sándor Muhari-Papp, pomohly pochopit a přijmout inovativní chirurgické metody doktora Andráse Csókaye

ci, zástavě dechu a krevního oběhu, což vede k pacientově smrti.

Někdy kolem roku 1900 pojednal Američan Harvey Cushing, jeden z otců neurochirurgie, jako první o dekompresní kraniektomii (zákroku spočívajícím v odstranění části lebeční kosti za účelem vytvoření místa pro mozek zachvácený otokem – pozn. red.), jakožto o chirurgické metodě redukce nitrolebního tlaku. Zejména mladší a nadšení neurochirurgové, takoví, jako jsem byl já, zkoušeli s touto metodou štěstí, avšak velice záhy jsme seznali, že tento spektakulární a heroický chirurgický zákrok nebyl úspěšný. Úmrtnost u osob s nejzávažnějšími zraněními hlavy se pohybovala kolem 80%.

Tak jsem onoho deštivého říjnového dne musel sdělit zlomeným rodičům zraněné dívky, že jsme nedokázali snížit nitrolební tlak a jejich dítě zakrátko zemře. Udržující léčba v podobě odvodňování je v případě tak těžkého otoku mozku nedostačující. Na tomto místě je třeba se zmínit o zjištění vědců, že jednou z hlavních příčin nepovedených operací byl fakt, že po durotomii (chirurgickém otevření tvrdé mozkové pleny – pozn. redakce) jsou povrchové mozkové žíly a tepny vyčnívajícího mozku stlačovány tvrdou mozkovou plenou. Proto po krátkodobém poklesu tlaku po durotomii začíná mozek otékat kvůli přerušení krevního oběhu ještě více.

Ačkoliv se situace jevila jako beznadějná, zahájili jsme přípravu na zavedení přístroje měřícího nitrolební tlak. Obě dívky zorničky byly nadále rozšířené a nereagovaly na světlo. Můj mladý kolega, anesteziolog László Vimláci, učinil v boji o život naší pacientky všechny možné kroky vedoucí ke snížení nitrolebního tlaku a mě požádal, abych provedl dekompresní kraniektomii. Řekl jsem mu, že to nemá smysl, a odvolal jsem se na výsledky podobných pokusů v cizině i na své vlastní zkušenosti s touto metodou. On však naléhal, tudíž jsem se nakonec k tomuto kroku vzdor svému přesvědčení uvolil.

Na monitoru přístroje měřícího nitrolební tlak se skvěla hodnota 50 mm Hg, když jsem odstranil na obou stranách kost velikosti dlaně a otevřel jsem tvrdou plenu. Okamžitě jsem zvolal: „Vidíš? Nic z toho nemá smysl. Je to marné.“ V zoufalství jsem přiložil zbytky hermostatického obvazu, sloužícího ke snížení krvácení,

Poselství Královny míru

„Drahé děti, v tomto milostivém roce vás volám k obrácení. Dejte Boha, drahé děti, do centra svého života a plody budou láska k bližnímu i radost ze svědectví a svatost vašeho života se stane pravdivým svědectvím víry. Děkuji vám, že jste odpověděly na mé pozvání.“

Medžugorje 25. ledna 2025

z obou stran hlavních žil. Vytvořil jsem tak žilám jakýsi tunel, abych je chránil před ostrými hranami tvrdé pleny a kosti.

K našemu velkému údivu se pacientka o tři týdny později probudila z umělého spánku a po krátké rekonvalescenci opustila nemocnici. Připisoval jsem náš úspěch štěstí. „Otok mozku se musel zastavit přesně v okamžiku, kdy jsem otevřel lebku – klasická výjimka potvrzující pravidlo,“ říkal jsem si.

Vědecký objev během modlitby růžence

V roce 1998, těsně před svátky Božího narození, když jsem se modlil před křížem v dominikánském kostele růžencem, vzpomněl jsem si na operaci z onoho deštivého říjnového odpoledne a na ty malé ochranné pilířky, které jsem položil kolem pacientčiny žil. Mohl tento úkon zachránit oně dívence život? Zdálo se mi to logické. Čekal jsem na další podobné případy, které by mi tuto hypotézu potvrdily.

Prvních dvacet případů se objevilo dosti brzy. Nebylo na tom ovšem nic divného, vždyť jsem si bral takřka nepřetržitou službu v pěti budapeštských nemocnicích.

Již na podzim roku 1999 jsem prezentoval velmi úspěšné výsledky na konferenci ICRAN (International Conference on Recent Advances in Neurotraumatology) konané na Tchaj-wanu. Úmrtnost pacientů klesla o polovinu a jejich přežití v dobrém klinickém stavu se zvýšilo čtyřnásobně. Můj referát se setkal s velkým zájmem.

Jenže něco jiného je přednášet na konferenci a něco jiného je vydání článku tiskem, zvláště pokud se týká nové léčebné metody. Pro člověka z východní Evropy představuje publikování v prestižním mezinárodním vědeckém časopise bez přímlyvy zahraničního mentora prakticky nemožnou věc. Zaslal jsem svůj referát do několika časopisů, avšak pokaždé byl odmítnut. „Koncepte jako taková vypadá vcelku dobře, ale angličtina, v níž byla napsána, je velice chabá. Navíc je procedura představena jako popis případů a není založena na perspektivním výzkumu s randomizací“ (ověřovací metoda hypotéz spočívající v náhodném rozdělení jedinců do výzkumné a kontrolní skupiny – pozn. redakce). Ale copak se dá randomizovat v situaci urgentního, život zachraňujícího lékařského zásahu? Měl bych jednu skupinu pacientů zachránit a druhou ne jen

První pacientka uzdravená z vážného úrazu hlavy díky inovativní metodě doktora Csókaye

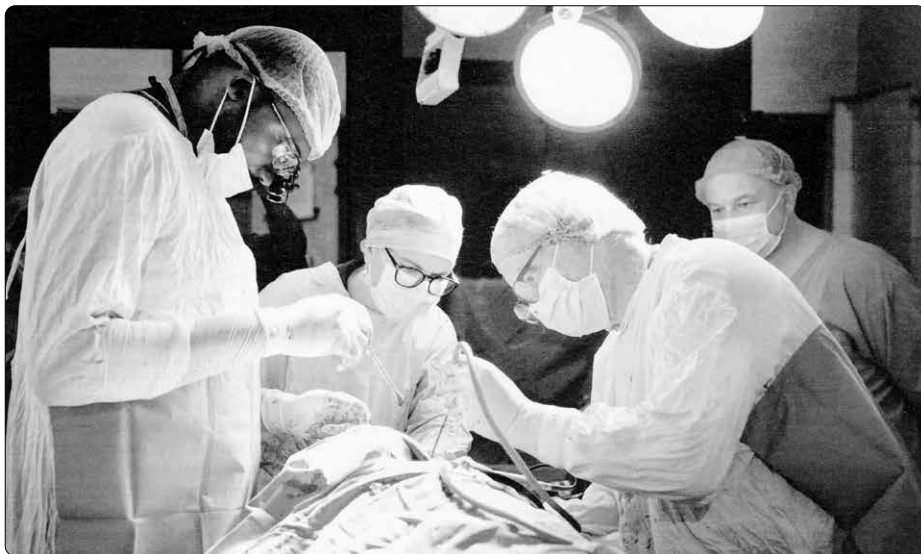
proto, abych potvrdil výsledky svého vědeckého bádání?

Bylo to neetické. Konikotomie (inva-
zivní vytvoření přístupu do rozhraní dý-
chacích cest prováděné přetnutím vazi-
vové tkáně mezi štítnou a prstencovou
chrupavkou – pozn. redakce) rovněž ne-
byla randomizována, když byla uznána
jako možnost záchrany života. Nevěděl
jsem si s tím rady. Byl jsem rozčarovaný
a bylo mi hodně líto lidí s těžkými zraně-
ními hlavy, ale i sebe samotného, že veš-
keré mé úsilí přišlo vniveč.

Na jaře roku 2000 jsem se seznámil
s výtečným malířem Balázsem Sándorem
Muharim-Pappem. Při jedné diskusi nás
napadlo zachytit mou metodu formou ob-
rázků. Vysvětlil jsem mu ji a on zhotovil
nejprve pár skic, načež nakreslil na jejich
základě i obrázky. Měli jsme svůj stálý
pracovní rytmus. Pracovali jsme na ob-
rázcích a poté šli na mši svatou, modli-
li jsme se, vraceli se domů a pokračovali
tam ve svém záměru kolikrát až do pozd-
ních nočních hodin. Když jsme skončili,
zaslali jsme ilustrovaný článek do redak-
cí předních neurochirurgických časopisů
v USA a Evropě. Setkal se s nadšeným při-
jetím a okamžitě byl zveřejněn.

Takto se na veřejnost dostaly výsledky
operací prováděných kvůli otoku mozku
zapříčiněnému různými důvody: zraně-
ní, nádor, krvácení do mozku, mrtvice,
zánět. Spojovalo je jediné – obrázky ilu-
strující metodu. Procedura získala cenu
na kongresu EMN (Euroacademia Multi-
disciplinaria Neurotraumatologica) v ro-
ce 2001 a na konferenci ICRAN konané
v roce 2002 na Bali. V Maďarsku získa-
la metoda prestižní cenu Prima Primis-
sima v kategorii věda. Uznáním nás za-
hrnulo rovněž mnoho lidí ze zahraničí.
Nová metoda je v současnosti používána
na mnoha a mnoha místech. Dekompres-
ní kraniektomie byla povýšena do kate-
gorie doporučených chirurgických zá-
kroků u dětí, žel, zatím ne u dospělých.

Jsem přesvědčen, že úspěch vyvěral ze
skutečnosti, že díky vynálezu cévního tu-
nelu se pozornost neurochirurgů upřela
na stávající problém a zároveň zde byla
jistota jeho vyřešení. Nic z toho by neby-
lo možné bez růžence a Nejsvětější Pa-
ny Marie, která mi pomohla najít odpo-
věd' na otázku, proč se operace povedla.
Tento fakt je důkazem síly modlitby ve vě-

Při operaci mozku má každý úkon vliv na pacientův život

dě a v umění, díky níž jsme našli společný
jazyk umožňující akceptovat výsledky vý-
zkumu v zahraničí. Podpůrné pilířky jsem
nazval „betlémské polštářky“, poněvadž
nápad mi přišel na mysl v momentě, kdy
jsem se modlil růženec a rozjímal jsem
o narození Páně v Betlémě.

Další výzvy pro neurochirurga

Mezi případy, které se mi vryly nejví-
ce do paměti, bych zařadil ten týkající se
třináctileté dívky, která se velice silně
udeřila do hlavy při nehodě. Její mozko-
vé komory byly dost úzké, ale díky Bohu
se nám podařilo aplikovat čidlo na měre-
ní nitrolebního tlaku a monitorovat ho.
Když jsem po službě opouštěl nemocnici,
byla celá situace pod kontrolou. Nicméně
otok mozku přichází v případech dětí neče-
kaně a udeří silně jako tornádo, neměli
jsme tudíž jistotu, že se tak nestane také
u této dívky. Když jsem přišel domů,
děti mi skočily kolem krku a začali jsme si
spolu hrát, takže jsem na mladou pacient-
ku přestal myslet. Večer jsem však zavola-
l do nemocnice a dostalo se mi uklidňují-
cí odpovědi, že nitrolební tlak nepřekračuje
hodnotu 20 mm Hg. „*Třeba přežije,*“
pomyslel jsem si.

Další den jsem měl službu mimo ne-
mocnici, přesto jsem byl s kolegy z oddě-
lení v telefonickém kontaktu. Hodnoty,
které mi hlásili, se pohybovaly mezi 16 až
22 mm Hg. Dívka byla nadále v bezvě-
domí a udržována v umělém spánku. Ko-
lem 23. hodiny mi zavolali a sdělili mi, že
její nitrolební tlak vzrostl na 28 mm Hg.

Tato zpráva mě velice zasáhla. Za dvě
hodiny se tlak navýšil na 32 a záhy až
na 35 mm Hg. Poprosil jsem kolegy, aby
se připravili k operaci. Dostal jsem od-
pověď, že všechny sály zaplnili zraně-
ní při nehodách. „*Pokud se její nitroleb-
ní tlak udrží v průběhu následující hodiny
nad 30 mm Hg, bude bezpodmínečně nut-
ná operace,*“ přesvědčoval jsem.

Během rozhovoru jsem nadával na svou
situaci: seděl jsem nečinně na noční služ-
bě bez šance okamžitě odjet do nemocni-
ce, zatímco dívčin mozek mohl každým
okamžikem otéct tak rychle, nečekaně
a nelitostně, jako když propuklé torná-
do s sebou bere vše, co mu přijde do ces-
ty... Po zbytek noci jsem zůstával s kole-
gy v nepřetržitě telefonickém kontaktu.
Další měření nitrolebního tlaku vykazalo
hodnotu 30 mm Hg, leč operační sály by-
la nadále plné. „*To už je hraniční situace!*“
říkal jsem si a modlil se za mladou paci-
entku. S velkou úlevou jsem přijal zprá-
vu, že další dvě měření v její lebce ukáza-
la hodnotu 25 mm Hg. Jenže v pět hodin
ráno stoupl nitrolební tlak na 35 mm Hg
a o další dvě hodiny později na 40 mm Hg.

Po skončení služby jsem pospíchal
do nemocnice a běžel přímo na operač-
ní sál. Dítě tam již mezitím přivezli. Oka-
mžitě jsem provedl kraniektomii a udě-
lal tunely. Pilířky byly dostatečně silné,
avšak mozek nadále pozvolna otékal, což
komplikovalo zašití dívence kůži na hlavě.
Když jsme ji sundali z operačního stolu,
dosahoval její nitrolební tlak 28 mm Hg.
Věděl jsem, že je stále v nebezpečí: tor-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

nádo mohlo udeřit znovu. Žel, nemýlil jsem se...

V pozdním odpoledni se nitrolební tlak mladé pacientky ustálil na hodnotě okolo 40 mm Hg. V takovém případě může mozková herniace a smrt mozku nastat v kterémkoliv okamžiku. Snažil jsem se na to rodiče připravit. Pro lékaře je to nesmírně těžká chvíle. Ještě horší je pak informovat o smrti dítěte. Úkolem nás lékařů a sester je samozřejmě pozůstalé utěšit, kdežto podle mne je lepší neříkat nic. Místo toho bychom je měli mlčky obejmout. Povšimnou-li si toho, jak nás to sebralo, a pocítí-li naši spoluúčast, můžeme tím možná zmírnit jejich bolest. Nesčetněkrát jsem se v podobné situaci předem pomodlil: „Kriste Ježíši, prosím, pomoz mi teď, sejmí ze mne tu tíhu, protože si s tím nejsem schopen poradit, a pomoz těm lidem, protože jejich dítě je již u tebe.“ Je-li rodič, který ztratil dítě, schopen uvěřit, že jeho syn či dcera je na dobrém místě, stane se jeho žal snesitelnějším.

Když jsem tehdy seděl u dívčiny postele a modlil se za ni, její zorničky se zničehonic rozšířily, což bylo jasným znamením mozkové mrtvice. Tlakoměr ukazoval hodnotu mezi 50 a 55 mm Hg. V tu chvíli jsem dostal vnuknutí: „Roztáhni kůži na hlavě ještě více, a bude-li to nutné, nechej ji otevřenou. Získáš tak více místa.“ Bez otálení jsem otevřel zašitou ránu. Tlak opět klesl pod 30 mm Hg, dívčiny zorničky se zúžily a vegetativní funkce se začaly vracet k normálu – dívka žila! To byl nefalšovaný boj o každý milimetr krychlový.

Vyhráli jsme! Pacientce se pomaloučku vrátilo zdraví – osm měsíců po operaci začala znovu mluvit a její intelekt fungoval, jak měl. Těžký úraz, který ji

třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli.

Potom se zjevil Jakobovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče. Ano, já jsem nejmenší z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev.

Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou. Ale ať už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

Evangelium – Lk 5,1-11

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybá-

ři z nich vystoupili a prali síť. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodí učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Za- jeď na hlubinu a spusťte síť k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím síť.“ Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim síť téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas – a také všech jeho společníků – nad tím lovem ryb, které chytily; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“ Přirazili s loďmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

postihl, ovlivňoval delší dobu její pohyb, emočně byla navíc labilnější než dříve, nicméně časem se jí podařilo své vrstevníky dohnat. Úspěšně vystudovala. Když nedávno slavila narozeniny, poslala mi pohled s tímto přáním: „Co bych měla napsat strýčkovi Andrásovi krom toho, že je živým důkazem o smyslu své práce?“ Může lékař zakusit větší štěstí, než když do- stane podobný dopis?

Modlitba a rozum jako základ kreativního myšlení

Tak se tedy díky Boží pomoci zrodily techniky „otevřené kůže hlavy“ a „roztahení kůže na hlavě“. Tyto metody, jež jsme od té doby použili nesčetněkrát, ještě zlep-

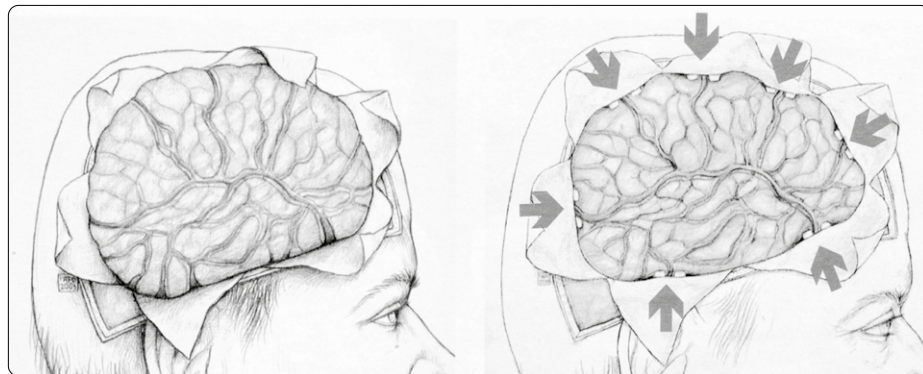
šily naše výsledky zachraňování pacientů. Sedli jsme si opětovně s Balázsem a zhotovili několik obrázků zachycujících techniku roztahování kůže na hlavě. Tyto obrázky pomohly pochopit a přijmout tuto metodu ostatním, a to jak v Maďarsku, tak i v jiných zemích. Navíc jsme na toto téma napsali několik článků.

Když to shrnu, tak modlitba a úvaha stály u zrodu vědecké myšlenky, která znamenala posun v léčbě pacientů s těžkým poraněním hlavy. Jsem přesvědčen, že je to víra v Boha, která nám pomáhá přestát těžké chvíle, a že Bůh osvětluje náš rozum stejně, jako světlo osvětluje sklenici. Věda není v žádném případě v protikladu s vírou – ve skutečnosti se navzájem v hledání pravdy doplňují.

Neurochirurgická metoda, která se zrodila během modlitby růžence, získala celou řadu mezinárodních ocenění a byla více než 230× citována v odborných statích. Vyšlo o ní mnoho článků a jedna doktorská práce. Metoda je používána na celém světě a hlásá Ježíšovu slávu i ve vědě.

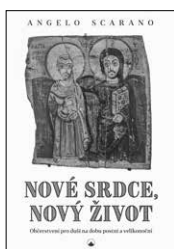
Dr. András Csókay

Z Trwajcie w miłości 5/2023 přeložil -lr- (Redakčně upraveno)

Obrázky ukazující inovativní metodu doktora Csókaye: použití „betlémských polštářků“ při otoku mozku

PRO KAŽDODENNÍ ŽIVOT S BOHEM

NOVÉ SRDCE, NOVÝ ŽIVOT
• **OBČERSTVENÍ PRO DUŠI NA DOBU POSTNÍ A VELIKONOČNÍ**

Angelo Scarano • Odpovědná redaktorka Kristina Veselá

Průvodce postní a velikonoční dobou – od Popelčiny středy až po slavnost Seslání Duha Svatého – obsahuje stručný výklad biblických textů na daný den a podněty k využití Božího slova v našem životě. Postní doba nás zve a burcuje k obrácení. Boží slovo zde působí jako lék, světlo i pokrm. V době velikonoční je posilována naše víra ve Vzkříšeného a odhalují se nám různé aspekty nového života přijatého ve křtu. Během Letnic pak rozjímáme, kdo je Duch Svatý a jak v nás působí. Kniha umožňuje intenzivněji prožívat těsné sepětí mezi liturgickým slavením, hlubokým tajemstvím Velikonoc a naší konkrétní situací.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o. • Brož., A5, 312 stran, 399 Kč

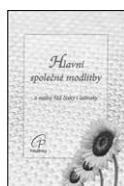

MOUDROST ŽALMŮ • MEDITACE

Romano Guardini • Z němčiny přeložila Jindra Hubková

Autor mistrným způsobem otevírá žalmy jako důležitý pramen křesťanské spirituality. I když se jednotlivé žalmy liší svým obsahem, jedno mají společné – jsou modlitbou. Žalmy předkládají Bohu celý lidský život – naše radosti i strasti, náš strach, hřích, hněv i vášeň. I to, jak prožíváme svou svobodu. Bůh toto všechno objímá. Kdo se modlí žalmy, začne přijímat jejich slova za svá vlastní. Začne vidět své srdce takové, jaké skutečně je – včetně jeho skrytých zákoutí a hlubin.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o. • Brož., 130x190 mm, 152 stran, 299 Kč

HLAVNÍ SPOLEČNÉ MODLITBY A MEŠNÍ RÁD ČESKY I LATINSKY

Sestavila Anna Penna FSP

Výběr z hlavních modliteb doplněný česko-latinským mešním řádem. Knížička kapesního formátu se tak hodí pro cesty do zahraničí, ale také pro ty, kteří teprve do života církve vstupují a potřebují se seznámit s modlitebními texty, jež všechny její členy spojují.

*Paulínky • Druhé vydání
Brož., 78x115 mm, křídový papír, 48 stran, 39 Kč*

KDYŽ JSI BYL POD FÍKOVNÍKEM • NEMÍSTNÉ POZNÁMKY O KŘESŤANSKÉM ŽIVOTĚ

*Adrien Candiard • Z francouzštiny přeložila Tereza Hodinová
Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká*

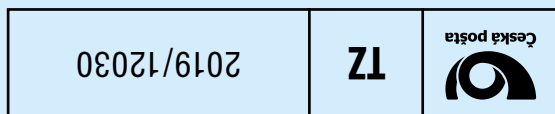
Autor na pozadí evangelního příběhu o povolání Natanaela, jehož Ježíš viděl pod fíkovníkem, rozvíjí úvahy o křesťanském povolání, o smyslu a plnosti života, o lásce a přátelství s Bohem a lidmi, o skutečném štěstí, ke kterému teprve směřujeme, ale jehož předchůť již můžeme tajemně zakoušet právě teď a právě tady. Křesťanský život není přípravou na smrt, ale přípravou na život, rozlišování mezi životem pozemským a budoucím je zavádějící – na věčný život nelze čekat, je třeba ho žít. Nejde o to, podávat výkony a nutit se k bezduchému plnění povinností, ale otevřít se proměňujícímu Božímu pohledu, nabídnout Bohu sebe sama jako prostor, v němž on sám může stále tvořit. Tajemný Natanaelův příběh je určen jak pro přesvědčené křesťany, kteří se rozhodli následovat Krista, tak pro ty, kteří s touto cestou váhají; pro mladé lidi, kteří přemýšlejí o svém povolání, i pro zralé lidi, kteří ho nikdy hledat nepřestali...

*KRYSTAL OP, s. r. o.
Brož., 112x176 mm, 144 stran, 185 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o. Vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánková Mag. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl, vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezávislé příspěvky nevracíme.